

กลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (THIRTEEN LIVES)*

NARRATIVE TECHNIQUES AND CINEMATIC LANGUAGE IN THE FILM THIRTEEN LIVES

ชมนาด กิตติสุทธิพันธุ์*, สรพงษ์ วงศ์ธีระธรรม

Chommanard Kittisuthiphant*, Sorapong Wongtheerathorn

วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ปทุมธานี ประเทศไทย

College of Communication Arts, Rangsit University, Pathum Thani, Thailand

*Corresponding author E-mail: Chommanard.ki61@rsu.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง กลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์เรื่อง “สิบสามชีวิต” (Thirteen Lives) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เรื่อง “สิบสามชีวิต” และ 2) ศึกษาการใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์เรื่อง “สิบสามชีวิต” โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพผ่านการวิเคราะห์เนื้อหา ภาพยนตร์ซึ่งกำกับโดย รอน ฮาเวิร์ด นำเสนอเหตุการณ์การช่วยเหลือทีมฟุตบอลเยาวชนที่ติดอยู่ในถ้ำหลวง ขุนน้ำนางนอน อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย สะท้อนคุณค่าความร่วมมือระหว่างมนุษย์ต่างเชื้อชาติและการเผชิญภัยธรรมชาติ ผลการวิจัยพบว่า การเล่าเรื่องประกอบด้วย 6 ประเด็น ได้แก่ 1) โครงเรื่อง (Plot) แบบเรียงลำดับเหตุการณ์ 2) แก่นความคิด (Theme) เน้นความเสียสละและความสามัคคี 3) ความขัดแย้ง (Conflict) ได้แก่ ความขัดแย้งภายในจิตใจ ความขัดแย้งระหว่างบุคคล และความขัดแย้งกับพลังภายนอก 4) ตัวละคร (Character) ผู้กระทำและผู้ถูกกระทำที่มีมิติสมจริง 5) ฉาก (Scene) ฉากธรรมชาติ และฉากประดิษฐ์เพื่อเพิ่มความสมจริง และ 6) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) คือ การเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน ข้อค้นพบภาษาภาพยนตร์ มี 4 องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ 1) การใช้แสงและเงา (Light and Shadows) เช่น การจัดแสงแบบไฮคีย์ (High Key) การจัดแสงแบบโลว์คีย์ (Low Key) และจัดแสงแบบใช้ทิศทาง (Light Directionality) 2) สี (Color) การใช้สีโทนธรรมชาติและโทนสีเย็น เพื่อสื่อถึงความรู้สึกตึงเครียดและลึกลับวังเวง 3) การถ่ายภาพยนตร์ (Cinema Photography) พบการใช้มุมกล้องแบบปานกลางมากที่สุด และมีการเคลื่อนกล้องเฉพาะในจังหวะสำคัญ 4) การตัดต่อ (Editing) มักใช้เทคนิคการตัดต่อ 2 ลักษณะ คือ การตัดแบบต่อเนื่อง และการตัดต่อแบบสลับเหตุการณ์

คำสำคัญ: กลวิธีการเล่าเรื่อง, ภาษาภาพยนตร์, สิบสามชีวิต

Abstract

The research titled “Narrative Techniques and Cinematic Language in the Film Thirteen Lives” aims to 1) examine the narrative strategies employed in Thirteen Lives, and 2) analyze the use of cinematic language in the film. Utilizing a qualitative methodology through content analysis, the study focuses on Thirteen Lives, directed by Ron Howard, which portrays the rescue of a youth football team trapped in Tham Luang Nang Non cave, Mae Sai District, Chiang Rai Province. The film reflects the values of cross-cultural human cooperation and the confrontation

with natural adversity. The findings reveal six key narrative components: 1) Plot a chronological sequence of events; 2) Theme an emphasis on sacrifice and unity; 3) Conflict internal, interpersonal, and external tensions, including environmental and time-based challenges; 4) Character both active and passive roles portrayed with realistic depth and emotional resonance; 5) Scene a combination of natural and constructed settings to enhance realism; 6) Point of View an omniscient narrative perspective. In terms of cinematic language, four core components are identified: 1) Light and Shadows use of high-key lighting, low-key lighting, and directional lighting to evoke mood; 2) Color natural and cool tones are employed to evoke tension and a sense of mystery or desolation; 3) Cinema Photography predominantly medium shots, with camera movement reserved for pivotal moments; 4) Editing a blend of continuity editing and cross-cutting to intensify narrative progression.

Keywords: Narrative Techniques, Cinematic Language, Thirteen Lives

บทนำ

ภาพยนตร์เป็นสื่อศิลปะที่มี “ภาษาภาพยนตร์” เป็นระบบการสื่อสารเฉพาะตัว ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านภาพ เสียง และการตัดต่ออย่างมีจังหวะและความหมาย โดยเริ่มจากการจัดองค์ประกอบภาพ (Mise-en-scène) ลงในกรอบภาพ (Frame) ที่เรียงต่อกันเป็นช็อต (Shot) และฉาก (Sequence) ก่อนจะรวมกันเป็นภาพยนตร์ เสียงช่วยสร้างบรรยากาศและเพิ่มความสมจริง ขณะที่การตัดต่อเชื่อมโยงองค์ประกอบทั้งหมดเพื่อสื่อสารตามเจตนารมณ์ของผู้กำกับอย่างมีประสิทธิภาพ (วนัชพร รัตนจินดา, 2560) ตามแนวคิดของ Todorov (1969) “ศาสตร์แห่งการเล่าเรื่อง” (Narratology) คือการประกอบสร้างเรื่องราวด้วยตรรกะภายในและองค์ประกอบทางศิลปะเพื่อสื่อสารกับผู้ชมอย่างมีเป้าหมาย (ขวัญจิต กิจวิศาละ, 2564) โดย Todorov (1969) ได้เสนอโครงสร้างการเล่าเรื่องที่ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ สภาวะสมดุล → การถูกทำลาย → ความพยายามแก้ไข → การฟื้นฟู → การกลับคืนสู่สมดุลอีกครั้ง (Adepati, M. K. & Samanik, S., 2018) ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับแนวคิดของอริสโตเติลที่มองการเล่าเรื่องเป็นกระบวนการเปลี่ยนผ่านจากทุกข์สู่สุขและกลับสู่ทุกข์อีกครั้ง นอกจากนี้ ภาษา คือ เครื่องมือสำคัญที่ทำให้มนุษย์สามารถสร้างความร่วมมือในระดับมหภาคผ่านการเล่าเรื่องและการสื่อสารทางสังคม (Harari, Y. N., 2018) ขณะที่การเล่าเรื่องเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยให้มนุษย์เข้าใจและอธิบายโลกโดยไม่จำกัดรูปแบบหรือประเภทของสื่อ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ ละคร ข่าวสาร หรือบทสนทนาในชีวิตประจำวัน การนำเสนอเหตุการณ์จริงผ่านภาพยนตร์จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้ชมเข้าใจบริบททางสังคมและอารมณ์ของเหตุการณ์ได้อย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะในบริบทของประเทศไทยซึ่งมีเหตุการณ์สำคัญระดับโลกที่สามารถนำมาถ่ายทอดผ่านสื่อภาพยนตร์ได้อย่างมีคุณค่า (ณัฐปคัลภ์ อัครภูริณาคินทร์, 2563)

ในปัจจุบัน ภาพยนตร์ที่สร้างจากเหตุการณ์จริงได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งในระดับนานาชาติ และในประเทศไทย โดยเฉพาะกรณีทีมฟุตบอลเยาวชนหมูป่าอะคาเดมีและโค้ชที่ติดอยู่ในถ้ำหลวงขุนน้ำนางนอน จังหวัดเชียงราย เมื่อปี พ.ศ. 2561 ซึ่งกลายเป็นข่าวใหญ่ระดับโลกและถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์โดยหลายค่ายโปรดักชัน หนึ่งในผลงานที่โดดเด่นคือภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) ที่ฉายในปี ค.ศ. 2022 กำกับโดย รอน ฮาวเวิร์ด ผู้กำกับชาวอเมริกันเจ้าของรางวัลออสการ์ ที่ถ่ายทอดภารกิจช่วยชีวิตอย่างละเอียดและสมจริง ด้วยงานโปรดักชันระดับฮอลลีวูด ภาพยนตร์นำเสนอความตึงเครียด ความเสียสละ และความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทั้งในและต่างประเทศ ผ่านโครงเรื่องที่ดำเนินจากความหวังสู่จุดวิกฤต ก่อนจะจบลงด้วยความสำเร็จที่เปี่ยมด้วยมนุษยธรรม ถือเป็นตัวอย่างสำคัญของการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์ในการถ่ายทอดเนื้อหาที่ซับซ้อนทั้งด้านอารมณ์และบริบททางสังคม โดยมีงานวิจัยหลายฉบับสนับสนุนว่าการเล่าเรื่องเชิงประวัติศาสตร์

สามารถสร้างความเข้าใจและความตระหนักรู้ในประเด็นทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเชื่อมโยงผู้ชมเข้ากับคุณค่าของมนุษยธรรมและความร่วมมือในระดับโลกอย่างลึกซึ้ง

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์ของภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) กำกับโดย รอน ฮาวเวิร์ด โดยเน้นศึกษาเฉพาะลักษณะกลวิธีการเล่าเรื่องและแนวคิดเกี่ยวกับภาษาภาพยนตร์ได้แก่ เทคนิคเชิงภาพ การจัดแสง การใช้สี การตัดต่อ เพื่อทำความเข้าใจแนวทางการนำเสนอเนื้อหาอย่างมีประสิทธิภาพทั้งในด้านการสื่อสารสาระสำคัญและการสร้างความลึกซึ้งทางอารมณ์แก่ผู้ชมผ่านภาษาภาพยนตร์ที่เป็นเอกลักษณ์ของภาพยนตร์ที่สร้างจากเหตุการณ์จริง

จากความเป็นมาดังกล่าว การศึกษานี้มีความสำคัญในการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์ที่สร้างจากเหตุการณ์จริง ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานภาพยนตร์ในอนาคต รวมถึงเป็นแนวทางในการศึกษาสื่อที่มีอิทธิพลต่อสังคมและการสื่อสารเชิงประวัติศาสตร์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยคาดว่าผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สร้างภาพยนตร์ นักวิชาการ และผู้สนใจด้านการสื่อสารผ่านสื่อภาพยนตร์ในระดับวิชาการและเชิงปฏิบัติ โดยสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเนื้อหา การวิเคราะห์เชิงสื่อ และการสร้างสรรค์งานที่มีคุณภาพและความหมายในบริบทร่วมสมัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives)
2. เพื่อศึกษาการใช้ภาษาภาพยนตร์ของภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives)

วิธีดำเนินการวิจัย

แนวทางการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) ซึ่งสร้างจากเหตุการณ์จริงในประเทศไทย งานวิจัยมุ่งเน้นการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงโครงสร้างของการเล่าเรื่องควบคู่กับเทคนิคทางภาพยนตร์ที่ปรากฏในเนื้อหา โดยใช้กรอบแนวคิดด้านศาสตร์การเล่าเรื่อง (Narratology) และภาษาภาพยนตร์ (Cinematic Language) เป็นเครื่องมือหลักในการตีความ

ประชากรในการศึกษา คือภาพยนตร์ที่สร้างจากเหตุการณ์จริงและเผยแพร่ในระดับสากล โดยกลุ่มตัวอย่างที่เลือกศึกษาคือภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) ซึ่งเผยแพร่ผ่านแพลตฟอร์ม Amazon Prime Video มีความยาว 2 ชั่วโมง 30 นาที และได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากความโดดเด่นของเนื้อหาและความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ระดับโลกที่เกิดขึ้นในประเทศไทย

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการอย่างเป็นระบบ เริ่มจากการรับชมภาพยนตร์อย่างละเอียดหลายรอบเพื่อให้เข้าใจบริบทโดยรวมและรายละเอียดเชิงลึก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบบันทึกที่ใช้ในการชมภาพยนตร์ การจำแนกองค์ประกอบแบ่งออกเป็นสองด้านหลัก ได้แก่ 1) การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง ซึ่งครอบคลุมโครงเรื่อง (Plot), แก่นเรื่อง (Theme), ความขัดแย้ง (Conflict), ตัวละคร (Character), ฉาก (Setting), และมุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View); และ 2) การวิเคราะห์ภาษาภาพยนตร์ ได้แก่ แสงและเงา (Light and Shadow), สี (Color), การถ่ายภาพ (Cinematography), และการตัดต่อ (Editing)

ในการตีความข้อมูล ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดด้านศาสตร์การเล่าเรื่อง (Narratology) และภาษาภาพยนตร์ (Cinematic Language) เป็นเครื่องมือหลักในการวิเคราะห์ โดยเน้นศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ เพื่อค้นหาแก่นความคิดและกลวิธีการสื่อสารของผู้กำกับอย่างลึกซึ้ง ผลการวิจัยนำเสนอในรูปแบบการพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) โดยเชื่อมโยงข้อมูลกับบริบททางสังคม วัฒนธรรม และ

ประวัติศาสตร์ร่วมสมัย พร้อมอธิบายอย่างมีเหตุผลและยกตัวอย่างจากภาพยนตร์ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ครอบคลุมต่อเนื้อหาและเจตนารมณ์ของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) ซึ่งสร้างจากเหตุการณ์จริงของการช่วยเหลือทีมฟุตบอลเยาวชนและโค้ชที่ติดอยู่ในถ้ำหลวง จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย โดยผลการวิจัยสามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนหลักตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ได้แก่ 1) การวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่อง และ 2) การวิเคราะห์การใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่สร้างจากเหตุการณ์จริงในประเทศไทย โดยผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้:

1. กลวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์

โครงเรื่อง (Plot) ภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) โดย รอน ฮาวเวิร์ด ใช้โครงสร้างการเล่าเรื่องแบบเรียงลำดับเหตุการณ์ (Chronological Order) ที่ดำเนินเรื่องอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เกิดเหตุการณ์จนถึงการช่วยเหลือสำเร็จ โดยเน้นความสมจริงและความต่อเนื่องของเวลา ซึ่งช่วยให้ผู้ชมสามารถติดตามสถานการณ์ได้อย่างชัดเจนและเข้าใจบริบทของเหตุการณ์จริงอย่างเป็นระบบ โครงเรื่องดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องแบบ 3 องค์ (Todorov, T., 1969) อธิบายการเล่าเรื่องมีลำดับพัฒนาการจากสภาวะสมดุลไปสู่ความขัดแย้ง และกลับคืนสู่สมดุลอีกครั้ง ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้ปรากฏชัดเจนผ่านการจัดวางเหตุการณ์ที่มีจุดเริ่มต้นการเผชิญอุปสรรค การแก้ไขปัญหา และการคลี่คลายอย่างมีชั้นเชิง ผ่านโครงสร้าง 5 ชั้น ได้แก่ 1) การเปิดเรื่อง (Exposition) ซึ่งนำเสนอการเดินทางของทีมหมูป่าและโค้ชที่ติดอยู่ในถ้ำหลวงก่อนหายตัวไป โดยมีจักรยานเป็นเบาะแสและน้ำท่วมปากถ้ำจนไม่สามารถเข้าช่วยเหลือได้ ซึ่งเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงปลายเดือนมิถุนายน-ต้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2561; 2) การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) วันที่ 1-7 ของภารกิจช่วยเหลือ จากการระดมกำลังเจ้าหน้าที่และหน่วยซีลเข้าสู่พื้นที่ถ้ำหลวงท่ามกลางฝนตกหนัก โดยมีผู้ว่าราชการ ณรงค์ศักดิ์ ใสธนากร เป็นผู้นำการประสานงานร่วมกับผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ เวิร์น อันสเวิร์ธเสนอรายชื่อนักดำน้ำระดับโลก ริค สแตนตัน และจอห์น โวลันเธน ซึ่งเดินทางมาจากอังกฤษเพื่อร่วมภารกิจช่วยเหลือ แม้จะเผชิญอุปสรรคจากน้ำท่วมและข้อจำกัดด้านการเข้าถึง แต่ทีมกู้ภัยยังคงพยายามสำรวจเส้นทางและวางแผนอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันชาวบ้านและอาสาสมัครร่วมกันเปียงทางน้ำ เพื่อยื้อเวลาให้เด็ก ๆ รอดชีวิต การประชุมร่วมระหว่างฝ่ายไทยและต่างประเทศสะท้อนความร่วมมือและความตึงเครียดในการตัดสินใจดำเนินการท่ามกลางความไม่แน่นอน วันที่ 8-10 ของภารกิจช่วยเหลือ ทีมงานไทยและต่างชาติร่วมกันเปียงทางน้ำจากภูเขาเพื่อให้ระดับน้ำในถ้ำลดลง โดยได้รับความร่วมมือจากชาวบ้านแม่ต้องแลกกับผืนนา หลังฝนหยุดตก นักดำน้ำชาวอังกฤษและจอห์นสามารถดำน้ำเข้าไปถึงห้องโถงในถ้ำและพบเด็ก ๆ พร้อมถ่ายวิดีโอเป็นหลักฐาน ข่าวการพบตัวเด็กแพร่ออกอย่างรวดเร็ว ขณะที่ริคยังวิตกกังวลถึงความยากลำบากในการพาเด็กออกมาอย่างปลอดภัย วันที่ 11-14 ของภารกิจช่วยเหลือ ทีมหน่วยซีลและหมอภาคย์เข้าไปถึงจุดที่เด็ก ๆ อยู่ ใช้เวลากว่า 7 ชั่วโมง พร้อมตรวจร่างกายและส่งเสบียง แต่พบว่าออกซิเจนมีจำกัด ผู้ว่าราชการฯ แลงลงความคืบหน้า ขณะเดียวกันเกิดความกังวลจากผู้ปกครองเรื่องสุขภาพของเด็กที่ไม่มีบัตรประชาชน ริคและจอห์นเสนอแผนใหม่โดยเชิญหมอแฮร์รี่ แฮริส วิศวกรแพทย์จากออสเตรเลียมาร่วมภารกิจ แม้หมอแฮร์รี่ลังเลเพราะไม่เคยวางยาสลบในสถานการณ์แบบนี้ แต่ถูกโน้มน้าวว่าเป็นทางรอดเดียว ทีมดำน้ำชุดใหม่จากอังกฤษเริ่มภารกิจส่งอาหารและจดหมายให้เด็ก ๆ พร้อมเตรียมแผนช่วยเหลือขั้นต่อไป วันที่ 15-16 ของภารกิจช่วยเหลือ ทีมหน่วยซีลสูญเสียจ่าแซมจากอุบัติเหตุระหว่างดำน้ำ ทำให้ทุกฝ่ายตระหนักถึงความเสี่ยงและเพิ่มความระมัดระวัง หมอแฮร์รี่ตัดสินใจใช้วิธีวางยาสลบเด็กเพื่อพาออกจากถ้ำ แม้ไม่เคยมีประสบการณ์และมีความเสี่ยงสูง ภารกิจเริ่มต้นด้วยการฝึกซ้อมและเตรียมอุปกรณ์อย่างเร่งด่วน โดยเด็กคนแรก

ออกมาใช้เวลาถึง 7 ชั่วโมง 30 นาที เด็กทั้งสี่คนในรอบแรกได้รับการช่วยเหลือออกมาอย่างปลอดภัยและถูกส่งตัวไปโรงพยาบาลทันที; 3) ภาวะวิกฤต (Climax) วันที่ 17 18 ของภารกิจช่วยเหลือ ทีมกู้ภัยต้องเร่งดำเนินการก่อนพายุฝนจะถล่ม โดยทุกฝ่ายเผชิญแรงกดดันและแข่งกับเวลา นักดำน้ำอังกฤษเริ่มพาเด็กออกจากถ้ำทีละคน โดยช่วยซึ่งตัวเล็กที่สุดได้รับหน้ากากพิเศษที่ส่งจากกรุงเทพ ระหว่างภารกิจ คริสทำเชือกหลุดมือและหลงทาง แต่จอห์นสามารถพาช่วยออกมาได้สำเร็จ ริคพาไค้ชออกจากถ้ำ ขณะที่คริสรอความช่วยเหลือในห้องโถงที่สี่ หมอแฮริสรับช่วงต่อจากคริสเพื่อพาเด็กคนสุดท้ายออกมาอย่างปลอดภัย; 4) ภาวะคลี่คลาย (Falling Action) สถานการณ์เริ่มคลี่คลายเมื่อทีมซีลชุดสุดท้ายออกจากถ้ำได้สำเร็จ ก่อนที่ปัมน้ำจะระเบิดและน้ำท่วมปิดปากถ้ำ แม้มีผู้บาดเจ็บจากแรงระเบิด แต่ทุกคนออกมาอย่างปลอดภัยครบถ้วน; และ 5) การจบเรื่อง (Ending) ภารกิจช่วยเหลือทีมหมูป่าคาเดมีสิ้นสุดลงอย่างปลอดภัยท่ามกลางพายุฝนที่โหมกระหน่ำ โดยทุกฝ่าย ตั้งแต่หน่วยซีล นักดำน้ำชาวอังกฤษ เจ้าหน้าที่รัฐ ทีมวิศวกร ไปจนถึงชาวบ้านผู้เสียสละ ร่วมแรงร่วมใจจนภารกิจสำเร็จลุล่วงอย่างงดงาม ความยินดีแผ่ซ่านไปทั่วเมื่อเด็ก ๆ ได้รับการช่วยเหลือออกจากถ้ำครบทุกคน ครอบครัวต่างโอบกอดให้กำลังใจกันที่โรงพยาบาล ขณะที่จอห์นและริคเดินทางกลับด้วยหัวใจที่เต็มไปด้วยความทรงจำอันล้ำค่า ภาพยนตร์ดำเนินเรื่องจากการแนะนำตัวละครผู้ประสพภัย สู่ความขัดแย้งที่ทวีความรุนแรงจนถึงจุดวิกฤต ก่อนคลี่คลายและจบลงอย่างมีความหวัง สะท้อนพลังแห่งความกล้าหาญ ความเสียสละ และความเป็นมนุษย์ที่งดงามเหนือพรมแดน

แก่นเรื่อง (Theme) ของภาพยนตร์มุ่งสื่อสารถึงพลังแห่งความร่วมมือและการเสียสละของมนุษย์จากหลากหลายเชื้อชาติที่รวมใจช่วยเหลือกันในยามเผชิญภัยธรรมชาติ แม้มนุษย์ไม่อาจควบคุมธรรมชาติได้ แต่สามารถใช้สติปัญญา ความกล้าหาญ และน้ำใจในการฝ่าฟันอุปสรรคร่วมกัน เรื่องราวเน้นย้ำความสามัคคีที่ไร้พรมแดน ไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ ศาสนา หรือความแตกต่างใด ๆ พร้อมสะท้อนคุณค่าของมนุษยธรรมและการทำงานร่วมกันในระดับสากล ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญที่สร้างแรงบันดาลใจให้ผู้ชมทั่วโลก

ความขัดแย้ง (Conflict) ที่ปรากฏในเรื่องถูกนำเสนออย่างหลากหลายและลึกซึ้ง สะท้อนความท้าทายของภารกิจช่วยชีวิตทีมหมูป่าในถ้ำหลวง โดยแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะหลัก ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างบุคคล เช่น ความเห็นต่างระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐกับผู้เชี่ยวชาญ ความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้ว่าราชการกับทีมกู้ภัย ความตึงเครียดระหว่างชาวบ้านกับเจ้าหน้าที่อุทยาน และความไม่ลงรอยระหว่างนักดำน้ำกับฝ่ายทหาร ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร เช่น ความลังเลและความรู้สึกผิดของหมอแฮริสที่ต้องตัดสินใจวางยาสลบพวกเด็ก ๆ ทั้งที่ขัดกับจรรยาบรรณ และความกดดันของริคที่แบกรับความคาดหวังจากสังคมโดยไม่แน่ใจว่าจะช่วยเด็กออกมาได้สำเร็จ และความขัดแย้งกับธรรมชาติ เช่น ฝนที่ตกหนักก่อนฤดูมรสุม เส้นทางถ้ำที่แคบและซับซ้อน ระดับน้ำที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และข้อจำกัดทางกายภาพที่ทำให้การช่วยเหลือเต็มไปด้วยอุปสรรค ความขัดแย้งทั้งสามลักษณะนี้หลอมรวมเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างเข้มข้น สะท้อนถึงความกล้าหาญ ความเสียสละ และพลังแห่งความร่วมมือของมนุษย์ในภาวะวิกฤตอย่างทรงพลังและมีมิติ ทั้งในเชิงอารมณ์และการเล่าเรื่องผ่านภาษาภาพยนตร์ที่ลุ่มลึกและสมจริง

ตัวละคร (Character) ในเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงบทบาทของ “ผู้กระทำ” และ “ผู้ถูกกระทำ” อย่างชัดเจน โดยผู้กระทำ ได้แก่ ทหารและหน่วยซีลที่ได้รับมอบหมายให้เข้าช่วยเหลือเด็ก ๆ แม้จะมีความเชี่ยวชาญด้านการดำน้ำในทะเล แต่กลับต้องเผชิญข้อจำกัดในถ้ำที่ซับซ้อน จนนำไปสู่การสูญเสียจำสมาน (จำแชม) อดีตหน่วยซีลผู้กล้าหาญ ภายหลังจึงเปิดทางให้นักดำน้ำชาวอังกฤษเข้ารับหน้าที่นำร่องภารกิจ ส่วนผู้ถูกกระทำคือทีมฟุตบอลเยาวชนหมูป่าและไค้ชที่ติดอยู่ในถ้ำจากเหตุการณ์ฝนหลงฤดู พวกเขาต้องเผชิญความหวาดกลัวและความไม่แน่นอนภายใต้ธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ สะท้อนความเปราะบางของมนุษย์เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่อาจควบคุมได้

ฉาก (Setting) ผลการวิเคราะห์ฉากในภาพยนตร์ *Thirteen Lives* พบว่ามีการใช้ฉากหลากหลายประเภทเพื่อสะท้อนบริบททางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง โดยฉากธรรมชาติเน้นความยิ่งใหญ่ของถ้ำหลวงและความท้าทายจากสภาพอากาศที่ไม่อาจควบคุมได้ ส่วนฉากสิ่งประดิษฐ์แสดงถึงการจัดตั้งพื้นที่ช่วยเหลือ

เช่น เต็นท์และโรงครัวโดยหน่วยงานต่าง ๆ ฉากช่วงเวลาเชื่อมโยงกับการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 2018 ที่เกิดขึ้นพร้อมกับเหตุการณ์ในถ้ำ สร้างความรู้สึกบังเอิญและสะท้อนใจ ฉากการดำเนินชีวิตสะท้อนน้ำใจและความสามัคคีของชาวบ้านที่รวมตัวกันช่วยเหลืออย่างเต็มที่ และฉากเชิงนามธรรมเผยให้เห็นความเชื่อเรื่องเจ้าหญิงนางนอนซึ่งเป็นแรงศรัทธาในชุมชน ทั้งหมดนี้ช่วยเสริมความลึกของเรื่องราวและสร้างความเข้าใจต่อบริบทไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View) พบว่าใช้มุมมองแบบผู้เล่าเรื่องรู้รอบด้าน (The Omniscient Narrator) ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ชมรับรู้ทั้งเหตุการณ์ ความคิด และความรู้สึกของตัวละครหลากหลายกลุ่มอย่างลึกซึ้ง ผู้กำกับ รอน ฮาวเวิร์ด ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านมุมมองที่ครอบคลุมทั้งผู้ประสบภัยและผู้ช่วยเหลือ โดยเฉพาะนักฟุตบอลเยาวชนและทีมดำน้ำชาวอังกฤษ ผู้ชมสามารถติดตามอุปสรรค ความขัดแย้ง และการตัดสินใจของตัวละครได้ตั้งแต่ต้นจนจบ การเล่าเรื่องดำเนินตามลำดับเหตุการณ์จริง พร้อมสร้างบรรยากาศที่ให้ผู้ชมร่วมลุ้นและจินตนาการไปกับภารกิจที่แข่งกับเวลา มุมมองนี้ช่วยให้เรื่องราวมีความลึกทางอารมณ์และสะท้อนความเป็นมนุษย์ได้อย่างทรงพลัง

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ทฤษฎีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives)

องค์ประกอบการเล่าเรื่อง	รายละเอียดที่พบในการวิเคราะห์
โครงเรื่อง (Plot)	เส้นตรง : ส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นโครงเรื่องแบบเรียงลำดับเหตุการณ์
แก่นเรื่อง (Theme)	ความร่วมมือ : ส่วนใหญ่นำเสนอถึงการร่วมมือและเสียสละของมนุษย์ต่างเชื้อชาติเพื่อช่วยเหลือมนุษย์ที่ต่อสู้กับข้อจำกัดของภัยธรรมชาติ
ความขัดแย้ง (Conflict)	คน-คน, ภายใน, ธรรมชาติ : พบได้ใน 3 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครและความขัดแย้งกับพลังภายนอก
ตัวละคร (Character)	ผู้กระทำ vs ผู้ถูกกระทำ : พบได้ใน 2 ลักษณะ คือ ตัวละครผู้กระทำและตัวละครผู้ถูกกระทำ
ฉาก (Setting)	ธรรมชาติ vs ประดิษฐ์ : พบว่ามี 2 ชนิด คือ ฉากธรรมชาติ และฉากประดิษฐ์
มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View)	Omniscient : คือการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน

2. การใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์

ภาพยนตร์เรื่องนี้ใช้ภาษาภาพยนตร์อย่างมีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดอารมณ์และความหมายของเรื่องราว โดยมีองค์ประกอบสำคัญที่สอดคล้องกับทฤษฎีการสื่อสารภาพยนตร์ ได้แก่:

2.1 แสงและเงา (Light and Shadow): ภาพยนตร์ใช้แสงแบบ High Key ในฉากภายนอก เช่น บริเวณศูนย์บัญชาการและพื้นที่ชุมชน เพื่อสื่อถึงความหวังและความปลอดภัย ขณะที่แสงแบบ Low Key ในฉากภายในถ้ำ เช่น ขณะดำเนินการกู้ภัย ช่วยสร้างความตึงเครียดและความไม่แน่นอน และความรู้สึกปิดล้อม สะท้อนสภาพแวดล้อมที่อันตรายและความเปราะบางของสถานการณ์

ภาพที่ 1 การใช้แสงแบบไฮคีย์ ช่วยส่งเสริมให้บรรยากาศดูมีพลังบวก

จากภาพที่ 1 อธิบายได้ว่า โค้ชเอกที่กำลังมองเด็ก ๆ อยู่จากด้านหลังอย่างเอ็นดู หลังตั้งใจฝึกซ้อมฟุตบอลในช่วงบ่าย โดยฉากนี้มีการใช้แสงแบบไฮคีย์ มีการจัดแสงด้วยอุปกรณ์ HMI สำหรับเพิ่มความแรงของแสงไปยังตัวบุคคล เพื่อให้เห็นถึงบรรยากาศที่มีพลังบวกและแรงบันดาลใจแก่เด็ก ๆ ในการฝึกซ้อมฟุตบอลอย่างตั้งใจ

ภาพที่ 2 การจัดแสงแบบ โลว์คีย์ ใช้โทนมืดของผนังถ้าสะท้อนแสงไปยังตัวบุคคล

จากภาพที่ 2 แสดงได้ว่านายริก สแตนตัน นักดำน้ำชาวอังกฤษที่กำลังช่วยคนงานออกจากถ้ำ ในระหว่างปฏิบัติการกิจเข้าช่วยเหลือทีมหมูป่าอคาเดมี โดยฉากนี้ได้มีการจัดแสงแบบ โลว์คีย์ ใช้โทนมืดของผนังถ้าสะท้อนแสงไปยังตัวบุคคล เงานี้มีตมมากกับแสงสว่างที่ส่องมาจากด้านหลังของบุคคลนั้นสื่อให้เห็นถึงความยากลำบาก ทั้งการต่อสู้กับสภาพจิตใจของตนและความกดดันจากภัยธรรมชาติ การใช้แสงตามทิศทางช่วยเน้นอารมณ์ของตัวละครในช่วงเวลาสำคัญ เช่น ความลังเล ความกลัว หรือความมุ่งมั่นในการตัดสินใจ รวมถึงการจัดแสงในลักษณะนี้ไม่เพียงแต่ช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็นภาษาภาพยนตร์ที่สื่อความรู้สึกภายในของตัวละครอย่างลึกซึ้งและมีนัยสำคัญต่อการรับรู้ของผู้ชม

ภาพที่ 3 การจัดแสงแบบ Side Light แสดงความรู้สึกว่าผู้แสดงมีความอ่อนแอ

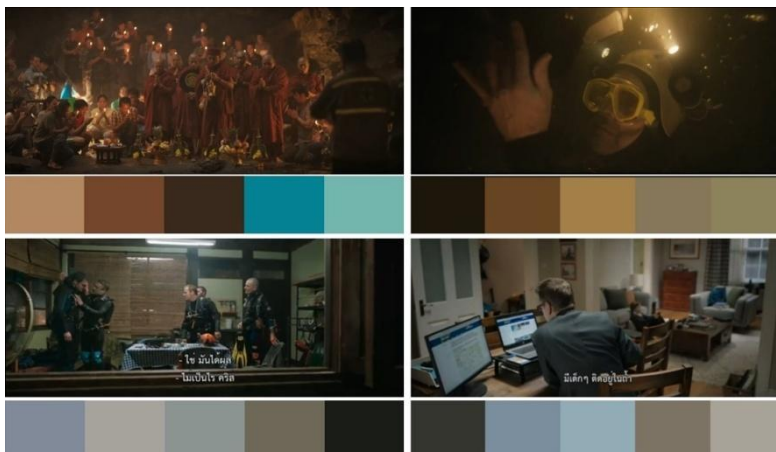
จากภาพที่ 3 อธิบายได้ว่า นายสมบุญที่วิ่งฝ่าฝนเข้ามาอยู่ท่ามกลางการพูดคุยของจำแชน และ นาวาเอก อนันต์ สุรารธรรม์ โดยแสงหลัก (Key Light) ส่องตรงที่หน้าจำแชนและนาวาเอก อนันต์ สุรารธรรม์ เพื่อแสดงอารมณ์และความรู้สึกที่ตึงเครียดและแสงจากด้านข้าง (Side Light) เกิดเป็นเงาจากการที่นายสมบุญ ผู้เป็นพ่อของหนึ่งในทีมหมูป่าติดในถ้ำด้วยความคาดหวังว่าจะช่วยเหลือลูกเขาออกมาแม้เป็นร่างไร้วิญญาณก็ตาม

2.2 สี (Color): การใช้สีในภาพยนตร์ไม่ได้เป็นเพียงการตกแต่งภาพ แต่เป็นกลวิธีสำคัญในการสื่อสารอารมณ์และความหมายเชิงสัญลักษณ์ของเรื่องราว โดยผู้กำกับเลือกใช้โทนสีอย่างมีเจตนาเพื่อสร้างความแตกต่างระหว่าง “โลกภายนอก” ที่เต็มไปด้วยความหวัง กับ “โลกภายในถ้ำ” ที่เคร่งเครียดและกดดัน โทนมืดธรรมชาติ เช่น น้ำตาล เขียว เทา และน้ำเงิน ถูกนำมาใช้ในฉากภายในเพื่อสะท้อนความอึดอัด ความเยือกเย็น และความไม่แน่นอนของสถานการณ์ ขณะที่ฉากภายนอก ใช้โทนสีที่สดใสกว่า เช่น สีฟ้า สีเขียว และสีขาว สื่อถึงธรรมชาติ แสงแดด และความหวัง สร้างความรู้สึกตรงกันข้ามกับฉากภายใน ตัวอย่างเช่น ฉากเดินที่ฝ่าใบไม้สีฟ้าแสดงให้เห็นการคุมโทนสีฟ้าและสีเขียวจากต้นไม้โดยรอบ ดังในภาพที่ 4 ซึ่งสร้างความรู้สึกตรงกันข้ามกับฉากภายในอย่างชัดเจน

ภาพที่ 4 ฉากภายนอกถ้ำใช้โทนเย็นสีฟ้า

ส่วนฉากภายใน เน้นความเจ็บ ความสับสน และความกดดันของสถานการณ์ สีจึงทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารอารมณ์ของตัวละครและแยกพื้นที่ปลอดภัยออกจากพื้นที่เสี่ยงภัย ดังตัวอย่างในภาพที่ 5 ที่ใช้โทนสีหลัก ได้แก่ สีน้ำตาลและสีเหลืองในฉากพิธีกรรมสื่อถึงความหวัง สีเขียวในฉากหลังภารกิจสะท้อนความสงบ และสีฟ้าในฉากค้นข้อมูลแสดงถึงความตึงเครียด การเปลี่ยนแปลงของโทนสีในแต่ละช่วงยังสะท้อนพัฒนาการของเหตุการณ์และอารมณ์ของตัวละครอย่างเป็นลำดับ ช่วยให้ผู้ชมรับรู้ความเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ได้อย่างชัดเจนและมีอารมณ์ร่วมมากขึ้น

ภาพที่ 5 ตัวอย่างสีที่เกิดจากการจัดแสงภายใน

การเปลี่ยนแปลงของโทนสีในแต่ละช่วงของเรื่องยังสะท้อนพัฒนาการของเหตุการณ์และอารมณ์ของตัวละคร เช่น สีฟ้าในฉากค้นข้อมูลแสดงถึงความตึงเครียด สีเหลืองในฉากพิธีกรรมสื่อถึงความปลอดภัยและความหวัง และสีเขียวในฉากหลังภารกิจสะท้อนความสงบและความสำเร็จ การคุมโทนสีในแต่ละฉากจึงไม่ใช่เพียงการสร้างบรรยากาศ แต่เป็นการกำกับความรู้สึกของผู้ชมให้สอดคล้องกับจังหวะของเรื่องและเจตนารมณ์ของผู้กำกับอย่างลึกซึ้ง

2.3 การกำกับการถ่ายภาพ (Cinematography): ภาพยนตร์ใช้มุมกล้องแบบปานกลาง (Medium Shot) เป็นหลัก ดังตัวอย่างในภาพที่ 6 ผู้กำกับ รอน ฮาวเวิร์ด ได้เลือกใช้ MS (Medium Shot) ซึ่งเป็นระยะที่เห็นครึ่งตัวของตัวละครมากที่สุด เพื่อรักษาระยะห่างที่สมจริงและสื่อสารสถานการณ์โดยไม่เร้าอารมณ์จนเกินไป เพื่อให้เห็นการกระทำและอารมณ์ของตัวละครอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในฉากที่มีการสนทนา การตัดสินใจ หรือการปฏิบัติภารกิจ ซึ่งช่วยให้ผู้ชมสามารถเชื่อมโยงกับตัวละครได้อย่างใกล้ชิด

ภาพที่ 6 แสดงระยะภาพของ MS (Medium Shot)

นอกจากนี้ยังมีการเคลื่อนกล้องเฉพาะในจังหวะสำคัญ เช่น ขณะนักดำน้ำเคลื่อนตัวผ่านช่องแคบในถ้ำ หรือขณะช่วยเหลือเด็ก ๆ ซึ่งช่วยเน้นความสำคัญของเหตุการณ์และสร้างความรู้สึกร่วมให้กับผู้ชม อีกทั้งยังมีการใช้มุมกล้องต่ำ (Low Angle) ดังตัวอย่างในภาพที่ 7 และมุมกล้องสูง (High Angle) ดังตัวอย่างในภาพที่ 8 ในบางฉากเพื่อสื่อถึงความเหนือกว่า ความเปราะบาง หรือความกดดันของตัวละครในสถานการณ์เฉพาะ การจัดวางกล้องและการเคลื่อนไหวจึงมีบทบาทสำคัญในการกำหนดจังหวะของเรื่องและการสื่อสารอารมณ์ผ่านภาพอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 7 แสดงภาพมุมต่ำ (Low Angle Shot)

ภาพที่ 8 แสดงภาพมุมสูง (High Angle Shot)

2.4 การตัดต่อและลำดับภาพ (Editing): ภาพยนตร์ใช้เทคนิคการตัดต่อแบบต่อเนื่อง (Continuity Editing) ดังตัวอย่างในภาพที่ 9 เพื่อสร้างความสมจริงของเหตุการณ์และความต่อเนื่องของเวลา โดยเฉพาะฉากภารกิจในถ้ำที่ดำเนินอย่างราบรื่นและไม่เร่งรีบ เพื่อสะท้อนความตึงเครียดและความละเอียดอ่อนของสถานการณ์ ขณะเดียวกัน มีการใช้เทคนิคการตัดต่อแบบสลับเหตุการณ์ (Cross-cutting) เพื่อเชื่อมโยงเหตุการณ์จากหลายสถานที่ในเวลาเดียวกัน ดังตัวอย่างในภาพที่ 10 ผู้กำกับ รอน ฮาวเวิร์ดตัดสลับฉากในถ้ำกับฉากชุมชน หน่วยงาน และศูนย์อำนวยความสะดวก เพื่อสะท้อนความร่วมมือของทุกฝ่าย ฉากฝนตกหนักตัดกับภาพชาวบ้านเร่งสร้างเขื่อน แสดงให้เห็นการต่อสู้กับธรรมชาติอย่างเร่งด่วน ขณะเดียวกันมีการตัดภาพระหว่างการวางแผนในถ้ำกับการเตรียมอุปกรณ์ด้านนอกอย่างต่อเนื่อง เทคนิคนี้ช่วยเน้นย้ำว่าความสำเร็จของภารกิจเกิดจากการทำงานร่วมกันของคนหลายกลุ่มในเวลาเดียวกัน

ภาพที่ 9 เทคนิคการตัดต่อแบบต่อเนื่อง (Continuity Editing)

ภาพที่ 10 เทคนิคการตัดต่อแบบสลับเหตุการณ์ (Cross-cutting)

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives)

ภาษาภาพยนตร์ (องค์ประกอบ)	รายละเอียดที่พบในการวิเคราะห์
แสงและเงา (Light and Shadow)	High Key, Low Key, Directional : มีการจัดแสงทั้งหมด 3 แบบ คือ จัดแสงแบบไฮคีย์ (High Key) จัดแสงแบบโลว์คีย์ (Low Key) และจัดแสงแบบใช้ทิศทาง (Light Directionality)
สี (Color)	โทนเย็น ธรรมชาติ : มักใช้สีโทนธรรมชาติและโทนสีเย็น เพื่อสื่อถึงความรู้สึกตึงเครียดและลึกลับวังเวง
การกำกับและการถ่ายภาพ (Cinema Photography)	ปานกลาง, เคลื่อนไหว : พบว่ามักมีการใช้มุมกล้องแบบปานกลางมากที่สุดและมีการเคลื่อนกล้องเฉพาะในจังหวะสำคัญ
การตัดต่อและลำดับภาพ (Editing)	ต่อเนื่อง, แบบสลับเหตุการณ์ : มักใช้เทคนิคการตัดต่อ 2 ลักษณะคือ การตัดแบบต่อเนื่องและการตัดต่อแบบสลับเหตุการณ์

ภาพยนตร์เรื่อง สิบสามชีวิต (Thirteen Lives) แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาภาพยนตร์อย่างมีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดเหตุการณ์จริง โดยสามารถสร้างความเข้าใจในเนื้อหา กระตุ้นอารมณ์ร่วม และส่งเสริมคุณค่าทางมนุษยธรรมได้อย่างลึกซึ้ง การใช้กลวิธีการเล่าเรื่องผ่านองค์ประกอบทางภาพยนตร์ เช่น การจัดองค์ประกอบภาพ การใช้เสียง และจังหวะการตัดต่อ มีบทบาทสำคัญในการสร้างความตึงเครียดและความเห็นอกเห็นใจต่อสถานการณ์วิกฤตที่เกิดขึ้น

ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า ผู้กำกับสามารถใช้เครื่องมือทางภาพยนตร์ในการสื่อสารสาระสำคัญของเรื่องราวในระดับสากลได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในด้านการถ่ายทอดอารมณ์ของตัวละครและการสร้างความเข้าใจร่วมในบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ทั้งนี้ส่งผลให้ภาพยนตร์เรื่องนี้สามารถเป็น สื่อกลางในการส่งต่อ คุณค่าของความร่วมมือ ความเสียสละ และความเป็นมนุษย์ได้อย่างชัดเจนและทรงพลัง

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง กลวิธีการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์ที่ใช้ในการถ่ายทอดเหตุการณ์จริงผ่านสื่อภาพยนตร์ โดยผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ตามลำดับดังนี้:

1. การเล่าเรื่องของภาพยนตร์

ภาพยนตร์เรื่องนี้ใช้โครงสร้างการเล่าเรื่องแบบเรียงลำดับเหตุการณ์ (Chronological Order) 5 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ เปิดเรื่อง พัฒนาเหตุการณ์ วิกฤต คลี่คลาย และจบเรื่อง ร่วมกับการนำเสนอแก่นเรื่องที่เน้นความร่วมมือและการเสียสละของมนุษย์ข้ามวัฒนธรรมโดยมีการจัดวางความขัดแย้ง ตัวละคร ฉาก และมุมมองการเล่าเรื่องอย่างมีมิติและสอดคล้องกับบริบทของเหตุการณ์ (ภทรนนท์ ไวทยะสิน และคณะ, 2561) ผู้กำกับ รอน ฮาวเวิร์ด เริ่มต้นด้วยการแนะนำตัวละครผู้ประสบภัย ก่อนค่อย ๆ เพิ่มความขัดแย้งและอุปสรรคที่ทวีความรุนแรงเรื่องราวดำเนินสู่ภาวะวิกฤตและจบลงด้วยการคลี่คลายอย่างมีความหวัง สะท้อนพลังของมนุษยธรรมและความร่วมมือ ซึ่งช่วยให้ผู้ชมสามารถติดตามสถานการณ์ได้อย่างต่อเนื่องและเข้าใจบริบทของเหตุการณ์จริงได้อย่างชัดเจน การดำเนินเรื่องมีความสมจริงและไม่เน้นการสร้างดราม่าเกินจริง แต่กลับใช้ความเจียม ความตึงเครียด และจังหวะของเหตุการณ์จริงเป็นตัวขับเคลื่อนอารมณ์ สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถของภาพยนตร์ในการถ่ายทอดเหตุการณ์จริงผ่านโครงสร้างการเล่าเรื่องและองค์ประกอบทางภาพยนตร์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในบริบทของเหตุการณ์ถ้ำหลวงที่มีความซับซ้อนทั้งทางอารมณ์และสังคม การวิเคราะห์พบว่าโครงสร้างการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนี้สอดคล้องกับแนวคิดโครงสร้างการเล่าเรื่องแบบ 3 องค์ คือ การแบ่งเรื่องราวออกเป็น 3 ส่วนหลัก ได้แก่ องค์ที่ 1: การปูเรื่อง (Setup) เพื่อแนะนำตัวละครและปมปัญหา, องค์ที่ 2: การเผชิญหน้า (Confrontation) ที่ตัวละครต้องฝ่าฟันอุปสรรค, และ องค์ที่ 3: การคลี่คลาย (Resolution) ที่นำไปสู่บทสรุปของเรื่อง โครงสร้างนี้ช่วยให้การเล่าเรื่องเป็นระบบ มีทิศทาง และน่าติดตามตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) โครงสร้างนี้ปรากฏชัดเจนผ่านการดำเนินเรื่องที่เริ่มต้นจากสถานการณ์ปกติของเด็ก ๆ ที่เข้าไปในถ้ำ ก่อนเกิดเหตุการณ์น้ำหลากและการติดอยู่ภายในถ้ำ ซึ่งนำไปสู่ความพยายามของทีมกู้ภัยในการแก้ไขสถานการณ์ และจบลงด้วยการช่วยเหลือสำเร็จอย่างปลอดภัย (อติษฐ์ เมธยาภิรมย์, 2561)

แก่นเรื่องของภาพยนตร์เน้นการสื่อสารถึงความร่วมมือระหว่างมนุษย์ต่างเชื้อชาติในการช่วยเหลือกันจากภัยธรรมชาติ ซึ่งสะท้อนคุณค่าของมนุษยธรรมและความสามัคคีในระดับสากล โดยเฉพาะการนำเสนอความเสียสละของนักดำน้ำและเจ้าหน้าที่ที่มีบทบาทสำคัญในการช่วยชีวิตเด็ก ๆ ที่ติดอยู่ในถ้ำหลวง

ความขัดแย้งในเรื่องปรากฏในหลายระดับ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างบุคคล เช่น ระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐกับผู้เชี่ยวชาญ ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร เช่น ความลังเล ความกลัว และความขัดแย้งกับธรรมชาติ เช่น สภาพอากาศ น้ำท่วม และข้อจำกัดทางกายภาพของถ้ำ ซึ่งทั้งหมดนี้ช่วยเสริมความเข้มข้นของเนื้อเรื่องและสะท้อนความท้าทายของสถานการณ์จริง

การจัดวางตัวละครมีความชัดเจน โดยแบ่งเป็นผู้กระทำ (Active Characters) เช่น นักดำน้ำ และผู้ถูกกระทำ (Passive Characters) เช่น เด็ก ๆ ที่ติดอยู่ในถ้ำ ซึ่งมีการพัฒนาอารมณ์และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครอย่างมีมิติและสมจริง

ฉากในภาพยนตร์เรื่องสิบสามชีวิต (Thirteen Lives) ได้รับการออกแบบอย่างหลากหลายเพื่อสะท้อนบริบททางธรรมชาติ สังคม วัฒนธรรม และจิตวิญญาณ ใช้ฉากหลากหลายประเภทในการเล่าเรื่องเพื่อสะท้อนความซับซ้อนของเหตุการณ์และความรู้สึกของผู้คนที่เกี่ยวข้อง โดยสามารถจำแนกฉากออกเป็นห้าประเภทหลัก ซึ่งแต่ละประเภทมีบทบาทเฉพาะในการสื่อสารสาระสำคัญของเรื่องราว ได้แก่ (1) ฉากธรรมชาติ (Natural Setting) ที่แสดงถึงพลังของสิ่งแวดล้อมที่ไม่อาจควบคุมได้ เช่น ถ้ำหลวง ป่าเขา แม่น้ำ สภาพอากาศมรสุม ทางแคบ หินงอกหินย้อย และหมู่บ้านชนบท สื่อถึงพลังของธรรมชาติ ความท้าทาย และความไม่แน่นอนของธรรมชาติ

รวมถึงความท้าทายของภารกิจช่วยชีวิตที่ต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมที่ไม่อาจควบคุมได้; (2) ฉากสิ่งประดิษฐ์ (Constructed Setting) คือฉากที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น เต้นท์ชั่วคราว โรงครัว และศูนย์บัญชาการภาคสนาม การดำเนินชีวิตของตัวละครสะท้อนถึงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ น้ำใจของชุมชนไทย ความเป็นระบบระเบียบ และความมีมนุษยธรรมที่เกิดขึ้นท่ามกลางวิกฤต; (3) ฉากยุคสมัยหรือช่วงเวลา (Temporal Setting) การใช้ฉากช่วงเวลา เช่น เวลากลางวัน เวลากลางคืน และวันสำคัญ มีบทบาทสำคัญในการเล่าเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ขึ้นตรงกับการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 2018 และในขณะเกิดเหตุการณ์ที่เด็กและโค้ชทั้งสิบสามชีวิตที่ติดอยู่ในถ้ำหลวง ผู้คนก็ได้ติดตามข่าวสารผ่านโทรทัศน์และโทรศัพท์มือถืออย่างต่อเนื่อง องค์ประกอบเหล่านี้ช่วยสร้างบรรยากาศของความเร่งรีบและแรงกดดันในภารกิจช่วยชีวิต พร้อมทั้งเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของเวลาในการตัดสินใจและดำเนินการต่าง ๆ นอกจากนี้ยังเชื่อมโยงเรื่องราวในภาพยนตร์กับบริบทของโลกภายนอก เพิ่มมิติของความบังเอิญและความร่วมสมัยให้กับเนื้อหา; (4) ฉากการดำเนินชีวิต (Social Setting) ที่ถ่ายทอดผ่านภาพของครอบครัว ชุมชน อาสาสมัคร รวมถึงหน่วยงานรัฐและเอกชน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ การรวมตัวของชาวบ้าน การปฏิบัติการของหน่วยกู้ภัย และการสนับสนุนจากภาครัฐสะท้อนให้เห็นถึงพลังแห่งความร่วมมือที่เกิดขึ้นจากทุกภาคส่วน สื่อถึงความสามัคคี ความเสียสละ และจิตวิญญาณแห่งการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยฉากเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเรื่องราวให้เข้าถึงหัวใจของผู้ชม และเน้นย้ำคุณค่าทางมนุษยธรรมที่อยู่เบื้องหลังภารกิจอันยิ่งใหญ่; และ (5) ฉากเชิงนามธรรมและความเชื่อ (Symbolic and Emotional Setting) ที่สะท้อนความรู้สึกของตัวละคร เช่น ความกลัว ความหวัง และความวิตกกังวล ถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครอย่างลึกซึ้ง และช่วยให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงความเชื่อเรื่องเจ้าหญิงนางนอนและการขอพรจากครูปา และความศรัทธาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สะท้อนมิติทางจิตวิญญาณที่หล่อหลอมแรงใจในภาวะวิกฤต ทั้งหมดนี้ช่วยเติมเต็มเรื่องราวให้มีความหมายมากกว่าการเล่าเหตุการณ์ โดยเน้นคุณค่าทางจิตใจ ความกล้าหาญ และความหวังที่เชื่อมโยงผู้คนเข้าด้วยกัน

การใช้มุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน (Omniscient Perspective) ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจสถานการณ์จากหลายฝ่าย ทั้งผู้ช่วยเหลือ ผู้ปกครอง และตัวละครหลัก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประชารักษ์ วงษ์ศรีแก้ว ที่ได้ศึกษาเรื่อง การเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์ป่าลมทองคำในปี ค.ศ. 2010 - 2019 ที่พบว่า ภาษาคือเครื่องมือสำคัญในการสร้างความร่วมมือในระดับมหภาค โดยเฉพาะเมื่อใช้ผ่านการเล่าเรื่องที่มีพลังในการสื่อสารทางสังคม (ประชารักษ์ วงษ์ศรีแก้ว, 2564) ภาพยนตร์เรื่องนี้จึงไม่เพียงแต่ถ่ายทอดเหตุการณ์เท่านั้น แต่ยังสร้างความเข้าใจร่วมในระดับสากลเกี่ยวกับคุณค่าของมนุษยธรรมและความร่วมมือระหว่างประเทศ

2. การใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์

ในด้านภาษาภาพยนตร์ ผลการวิเคราะห์พบว่าองค์ประกอบทางเทคนิค เช่น แสง สี มุมกล้อง และการตัดต่อ มีบทบาทสำคัญในการสร้างอารมณ์และความเข้าใจของผู้ชม โดยเฉพาะการใช้แสงแบบ Low Key ในฉากภายในถ้ำเพื่อสร้างความตึงเครียด และแสงแบบ High Key ในฉากภายนอกเพื่อสื่อถึงความหวัง การเลือกใช้โทนสีธรรมชาติและโทนเย็นช่วยเสริมบรรยากาศของเรื่องให้มีความลึกและสมจริง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าภาพยนตร์ทำหน้าที่เป็นสื่อในการบอกเล่าเรื่องราว (Story) โดยใช้ภาพ เสียง และจังหวะการเล่าเรื่องเพื่อสื่อสารความหมายไปยังผู้ชมอย่างมีประสิทธิภาพ ทุกเรื่องราวที่ปรากฏในภาพยนตร์ล้วนสะท้อนมุมมอง (Perspective) ของผู้เล่า (สุรศักดิ์ บุญอาจ, 2021) ซึ่งในบริบทของภาพยนตร์ คือ ผู้กำกับ มีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางในการเล่าเรื่อง และถ่ายทอดสาระสำคัญให้ผู้ชมรับรู้และตีความได้อย่างลึกซึ้งผ่านภาษาภาพยนตร์ที่เขาเลือกใช้ นอกจากนี้ การจัดวางตัวละครในภาพยนตร์ยังสะท้อนถึงการแบ่งบทบาทอย่างชัดเจนระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ โดยมีการพัฒนาอารมณ์และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครอย่างมีมิติ (ภัทริยา วิริยะศิริวิวัฒน์, 2558) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดโครงสร้างการเขียนบทภาพยนตร์ที่มีการกำหนดเหตุการณ์และการกระทำที่ชัดเจนตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อให้เรื่องราวมีความสมบูรณ์และน่าติดตาม (รัฐวุฒิ มะลิซ้อน, 2562)

เมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยของ ขจิตขวัณ กิจวิสาละ (2564) ที่ศึกษาการวิเคราะห์ภาพยนตร์เพื่อการเรียนรู้ พบว่าภาพยนตร์ที่สร้างจากเหตุการณ์จริงมีศักยภาพในการสื่อสารสาระสำคัญและสร้างความเข้าใจในประเด็นทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้ที่ชี้ให้เห็นว่า Thirteen Lives สามารถถ่ายทอดเนื้อหาเชิงประวัติศาสตร์และอารมณ์ร่วมได้อย่างลึกซึ้งผ่านกลวิธีการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์ที่มีความละเอียดและมีเป้าหมาย

โดยสรุป ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เพียงแต่ยืนยันความสำคัญของโครงสร้างการเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์ในการถ่ายทอดเหตุการณ์จริงเท่านั้น แต่ยังชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีการเล่าเรื่องกับการออกแบบภาพยนตร์ในเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการผลิตสื่อภาพยนตร์ที่มีคุณภาพและมีพลังในการสื่อสารทางสังคมในอนาคต

สรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ยืนยันถึงความสำคัญของโครงสร้างการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในการถ่ายทอดเหตุการณ์จริง โดยภาพยนตร์ Thirteen Lives สามารถนำเสนอเนื้อหาเชิงประวัติศาสตร์ผ่านการดำเนินเรื่องแบบเรียงลำดับเหตุการณ์และเทคนิคภาพยนตร์ที่มีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านอารมณ์ ความคิด และการสร้างความเข้าใจร่วมในระดับสากล ผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีการเล่าเรื่องกับการออกแบบภาพยนตร์ในเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการผลิตสื่อภาพยนตร์ที่มีคุณภาพและมีพลังในการสื่อสารทางสังคม โดยผู้สนใจด้านการสื่อสารสามารถเข้าใจแนวทางการนำเสนอประเด็นทางสังคมผ่านภาพยนตร์ที่อิงจากเหตุการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สร้างสรรคงานภาพยนตร์และนักศึกษาศาสาสามารถนำเทคนิคการใช้ภาษาภาพยนตร์ไปประยุกต์ใช้ในการผลิตผลงาน โดยเฉพาะการเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบภาพเพื่อเสริมอารมณ์และสาระของเรื่อง และนักวิชาการสามารถใช้กรณีศึกษานี้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่สร้างจากเหตุการณ์จริง ทั้งนี้ การนำผลการวิจัยไปใช้สามารถดำเนินการผ่านโครงสร้างการเล่าเรื่องแบบ 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเปิดเรื่อง การพัฒนาเหตุการณ์ ภาวะวิกฤต ภาวะคลี่คลาย และการจบเรื่อง โดยใช้การเล่าเรื่องอิงประวัติศาสตร์เพื่อสร้างความเข้าใจง่ายและสะท้อนพัฒนาการของเหตุการณ์จริง การเน้นแก่นเรื่องเรื่องความร่วมมือและเสียสละผ่านความขัดแย้งสามารถช่วยผู้ชมเข้าใจความหมายของเรื่องราวได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ขณะที่การใช้เทคนิคการตัดต่อแบบสลับลำดับเหตุการณ์ และการเลือกมุมกล้องแบบปานกลางและภาพระยะใกล้ในภาพยนตร์ประเภทระทึกขวัญยังช่วยเสริมความลุ้นระทึกและยกระดับตัวละครให้มีบทบาทเชิงสัญลักษณ์ของ “ฮีโร่” สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป สามารถศึกษาภาพยนตร์เรื่องอื่นของผู้กำกับรอน ฮาวเวิร์ด เพื่อเปรียบเทียบแนวทางการเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในแต่ละเรื่อง รวมถึงการวิเคราะห์มุมมองของผู้ชมที่มีต่อผลงานของเขา เพื่อเข้าใจผลกระทบทางอารมณ์และการสื่อสารที่เกิดขึ้นจากมุมมองผู้ชม นอกจากนี้ยังสามารถเปรียบเทียบบทภาพยนตร์ที่สร้างจากเหตุการณ์จริงในบริบททางวัฒนธรรมและสังคมที่แตกต่างกัน เพื่อเปิดมุมมองใหม่ในการวิเคราะห์เนื้อหาและวิธีการเล่าเรื่อง ทั้งนี้ ผู้วิจัยควรขยายขอบเขตการศึกษาไปยังผู้กำกับภาพยนตร์คนอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบกลยุทธ์การเล่าเรื่องและการใช้ภาษาภาพยนตร์ในรูปแบบที่หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ครอบคลุมและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการนำเสนอเรื่องราวผ่านสื่อภาพยนตร์

เอกสารอ้างอิง

- ขจิตขวัณ กิจวิสาละ. (2564). ศาสตร์การเล่าเรื่องในสื่อการศึกษา. วารสารศาสตร์, 14(3), 9-85.
- ณัฐปคัลภ์ อัครภูริณาคินทร์. (2563). กลวิธีการเล่าเรื่อง และการใช้ภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์ที่กำกับโดย หม่อมหลวงพันธุ์เทวนพ เทวกุล. ใน วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์และโทรทัศน์. มหาวิทยาลัยรังสิต.

- ประชาธิกร วังศรีแก้ว. (2564). การเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์ปาล์มทองคำ ในปี ค.ศ. 2010-2019. ใน วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์และโทรทัศน์. มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ภัทรนันท์ ไททยะสิน และคณะ. (2561). “ความคิดรวบยอดและ สไตล์” ใจความสำคัญของการสื่อสารในการผลิตงานภาพยนตร์. วารสารวิชาการนวัตกรรม สื่อสารสังคม, 6(1), 84-95.
- ภัทรिया วิริยะศิริวัฒน์. (2558). การวิเคราะห์การเล่าเรื่องในภาพยนตร์เรื่อง LES MISERABLES. ใน วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์และนวัตกรรม. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- รัฐวุฒิ มะลิซ้อน. (2562). การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง และการใช้ภาษาภาพยนตร์ ของ ฟิง ลำพระเพลิง. ใน วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์และโทรทัศน์. มหาวิทยาลัยรังสิต.
- วันชพร รัตนจินดา. (2560). การวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง Black Swan (2010) โดยใช้ทฤษฎีสัญญาวิทยาและทฤษฎีจิตวิเคราะห์. ใน สารนิพนธ์วารสารศาสตร์บัณฑิต กลุ่มวิชาภาพยนตร์และภาพถ่าย. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรศักดิ์ บุญอาจ. (2021). ประพันธ์กรและรูปแบบการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ของนवल อารังรัตนฤทธิ. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, 10(1), 142-159.
- อดิษฐ์ เมธยาภิรมย์. (2561). การเล่าเรื่องผ่านภาพยนตร์โฆษณาส่งเสริมสังคม ระหว่าง พ.ศ. 2558 - 2560. ใน วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิเทศศาสตร์และนวัตกรรม. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- Adepati, M. K. & Samanik, S. (2018). Narrative Structure of The Minds of Billy Milligan Novel and Split Film: A Comparative Study. English Language and Literature International Conference (ELLiC) (pp. Vol. 2, pp. 440-444). Indonesia: Electronic ISSN: 2579-7263.
- Harari, Y. N. (2018). Sapiens: A Brief History of Humankind. London: Vintage.
- Todorov, T. . (1969). Grammaire du Décaméron [Grammar of the Decameron]. Approaches to Semiotics, Vol. 3. The Hague: Mouton.